

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

ראש השנה-ארבעה ראשי שנים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
רבי, מטונגן די להון מהקרבין ניהוחין לאלה שמיא ומצלין לחיי מלכא ובנוהי.	אמר לו רבי יצחק:	!										
ומאן דעבד הכי לאו מעליותא היא?		ז										
האומר סלע זו לצדקה בשביל שיחיו בני, ובשביל שאזכה בה לחיי העולם הבא - הרי זה צדיק גמור	התניא:	ז										
לא קשיא כאן - בישראל, כאן - בנכרים.		!										
ואיבעית אימא: מנלן דאחמיץ - דכתיב (עזרא ו) נדבכין די אבן גלל תלתא ונדבך די אע חדת ונפקתא מן בית מלכא תתייב, למה ליה דעבד הכי? סבר: אי מרדו בי יהודאי איקלייה בנורא.		!										
אטו שלמה לא עבד הכי? והכתיב (מלכים א ו) שלשה טורי גזית וטור כרתת ארוזים		ז										
שלמה עבד מלמעלה, ואהו עבד מלמטה. שלמה שקעיה בבנינא, איהו לא שקעיה בבנינא. שלמה סדייה בסידא, איהו לא סדייה בסידא.		!										
מנלן דאחמיץ - מהכא (נחמיה ב) ויאמר לי המלך והשגל יושבת אצלו.	רב יוסף ואיתימא רבי יצחק:	!										
מאי שגל?		!										
כלבתא.	רבה בר לימא משמיה דרב:	!										
אלא מעתה, הא דכתיב (דניאל ה) ועל מרא שמיא התרוממת ולמאניא די ביתיה היתיו קדמך ואנת ורברבנך שגלתך ולהנתך חמרא שתין בהון. ואי שגל כלבתא בת משתיא חמרא היא?		ז										
הא לא קשיא, דמלפא לה ושתייא.		!										
אלא מעתה דכתיב (תהלים מה) בנות מלכים ביקרותיך נצבה שגל לימינך בכתם אופיר. ואי שגל כלבתא היא - מאי קא מבשר להו נביא לישראל?		ז										
הכי קאמר: בשכר שחביבה תורה לישראל כשגל לעובדי כוכבים - זכותם לכתם אופיר.		!										
ואיבעית אימא: לעולם שגל מלכתא היא, ורבה בר לימא גמרא גמיר לה. ואמאי קרי לה שגל - שהיתה חביבה עליו כשגל. אי נמי: שהושיבה במקום שגל.		!										
איבעית אימא: מנלן דאחמיץ - מהכא (עזרא ז) עד כסף ככרין מאה ועד חנטין כורין מאה ועד חמר בתין מאה ועד בתין משח מאה ומלח די לא כתב וגו'. מעיקרא בלא קיצותא, והשתא בקיצותא.		!										
ודילמא מעיקרא לא הוא קים ליה בקיצותא?		ז										
אלא מחוורתא כדשניין מעיקרא.		■										
ולרגלים.												
רגלים באחד בניסן הוא? בחמשה עשר בניסן הוא												
רגל שבו ראש השנה לרגלים. נפקא מינה לנודר, למיקם עליה בבל תאחר, ורבי שמעון היא.	רב חסדא:											
אחד הנודר, ואחד המקדיש, ואחד המעריך, כיון שעברו עליו שלשה רגלים - עובר בבל תאחר.	דתניא: [ת"ק]											
שלשה רגלים כסדרן, והג המצות תחילה.	רבי שמעון:											
רגלים פעמים שלשה, פעמים ארבעה, פעמים חמשה. כיצד? נדר לפני הפסח - שלשה, לפני עצרת - חמשה, לפני תהג - ארבעה.	וכך היה רבי שמעון בן יוחי אומר:											
חייבי הדמיון, והערכין, החרמין, וההקדשות, חטאות, ואשמות, עולות, ושלמים, צדקות ומעשרות, בכור ומעשר ופסח, לקט שכחה ופאה, כיון שעברו עליהן שלשה רגלים - עובר בבל תאחר.	תנו רבנן: [ת"ק]											
שלשה רגלים כסדרן, והג המצות תחילה.	רבי שמעון:											
כיון שעבר עליהן רגל אחד עובר בבל תאחר.	רבי מאיר:											
כיון שעברו עליהן שני רגלים עובר בבל תאחר.	רבי אליעזר בן יעקב:											
כיון שעבר עליהן חג הסוכות עובר עליהן בבל תאחר.	רבי אליעזר ברבי שמעון:											
מאי טעמא דתנא קמא?												
מכדי מינייהו סליק, למה לי למהדר ומיכתב (דברים טז) בחג המצות ובחג השבעות ובחג הסוכות? שמע מינה - לכל תאחר.	[ת"ק]											

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

ראש השנה-ארבעה ראשי שנים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אינו צריך לומר בחג הסוכות שבו דיבר הכתוב, למה נאמר? - לומר שזה אחרון.	רבי שמעון:											◇
ורבי מאיר מאי טעמא?												⋈
דכתיב (דברים יב) ובאת שמה והבאתם שמה.	[ר"מ]											◇
ורבנן												⋈
ההוא לעשה.	[רבנן]											◇
ורבי מאיר												⋈
כיון דאמר ליה רחמנא אייתי, ולא אייתי - ממילא קם ליה בבל תאחר.	[ר"מ]											◇
ורבי אליעזר בן יעקב מאי טעמא?												⋈
דכתיב (במדבר כט) אלה תעשו לה' במועדיכם, מיעוט מועדים - שנים.	[רבי אליעזר בן יעקב]											◇
ורבנן?												⋈
ההוא לכדרכי יונה.	[רבנן]											◇
הוקשו כל המועדים כולם זה לזה, שכולן מכפרים על טומאת מקדש וקדשיו.	דאמר רבי יונה:											◇
ורבי אלעזר ברבי שמעון מאי טעמא?												⋈
לא יאמר חג הסוכות, שבו דיבר הכתוב. למה נאמר? לומר שזה גורם.	דתניא - רבי אלעזר ברבי שמעון:											◇
ורבי מאיר ורבי אליעזר בן יעקב, האי בחג המצות ובחג השבעות ובחג הסוכות, מאי דרשו ביה?												⋈
מיבעי להו לכדרכי אלעזר אמר רבי אושעיא.	[ר"מ וראב"י]											◇
מניין לעצרת שיש לה תשלומין כל שבעה - תלמוד לומר בחג המצות ובחג השבעות ובחג הסוכות, מקיש חג השבועות לחג המצות, מה חג המצות יש לו תשלומין כל שבעה - אף חג השבועות יש לו תשלומין כל שבעה.	דאמר רבי אלעזר אמר רבי אושעיא:											◇
וליקש לחג הסוכות: מה להלן שמונה - אף כאן שמונה												⋈
שמיני - רגל בפני עצמו הוא.												◇
אימור דאמרינן שמיני רגל בפני עצמו - לענין פז"ר קש"ב, אבל לענין תשלומין - דברי הכל תשלומין דראשון הוא.												⋈
מי שלא חג יום טוב הראשון של חג - חוגג את כל הרגל, ויום טוב האחרון של חג.	דתנן:											◇
תפשת מרובה - לא תפשת, תפשת מועט - תפשת.												◇
אלא למאי הלכתא כתביה רחמנא לחג הסוכות?												⋈
לאקושיה לחג המצות, מה חג המצות טעון לינה - אף חג הסוכות טעון לינה.												◇